

MICHAL SLANIČKA

SEXSEX

*alebo
milujte ma ešte raz*

MOTÝL

SEX^oEX

Copyright © Michal Slanička 2016
Design © Motýl design 2016
Cover photo © pio3 / aaltair / shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-098-8

MICHAL SLANIČKA

SEXSEX

*alebo
milujte ma ešte raz*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. Kapitola

Tí dvaja opäť skúšali moju trpezlivosť! Dnes mi to však neprekážalo. Bol to ďalší deň, keď počasie, príznačnejšie skôr pre jar, stále víťazilo nad už astronomicky začatým letom. Pozorovala som ľudí, ktorí prechádzali cez bratislavské Hlavné námestie. Niektorí sa len tak ponevierali, iní sa niekam zúrivo ponáhľali. Vychutnávala som si pohľady na ženy v ľahkých kabátikoch a na mužov, ktorí odvážne siahli len po svetříkoch. Na tričká s krátkymi rukávmi to aj napriek tomu, že bol jún, stále nebolo. Keď ma upútala skupina stredoškóľakov vykračujúcich si v krátkych nohaviciach, spomenula som si na Tobiáša. *Som presvedčená, že dnes išiel do školy podobne vyletnený!*

Skupinka pravdepodobne rakúskych dôchodcov so záujmom obdivovala pred niekoľkými rokmi zrekonštruovanú Starú radnicu. Celkový dojem im kazila len sprievodkyňa svojím afektovaným výkladom v nemčine. Bezdomovci zapíjali ďalší nevydarený letný deň lacným vínom v plastovej fľaši. Podozrievala som ich, že dnes rozhodne nebola ich prvá. Na lavičke, o ktorú sa opierala socha Napoleovho vojaka, sedel maliar. Čakanie na zákazníka si krátil maľovaním Rolandovej fontány. Námestie zaplnili terasy s nepohodlnými stoličkami, ktoré boli väčšinou prázdne. Pozorovať toto divadlo cez sklo kaviarenskeho výkladu bolo pohodlnejšie a príjemnejšie.

„Prajete si?“ vyrušila ma otázka čašníka.

„Presso a dve mlieka, ďakujem,“ vyšlo zo mňa automaticky bez toho, aby som sa naňho pozrela.

Smädné holuby sa prechádzali po už dávno zobudenej fontáne a záhradníci upravovali letničky vo veľkých betónových kvetináčoch. Nad Bratislavou plávali stovky malých obláčikov, ktoré vyzerali ako rozutekané ovečky. Takéto nebo však častejšie vídavam pod sebou.

Aj keď bolo leto, vo vzduchu bolo stále cítiť jar. Jej dych bol svieži, kvetinový a iskrivý s vôňou možných zážitkov. Tohtoročná zima bola naozaj nekonečná. Škoda, že som si na Slovensko nemohla priviezť aspoň trošku talianskeho leta.

Hodiny na radničnej veži ma upozornili, že Lukáš a Simona meškajú už dvadsať minút. *Naozaj úžasné! Keby aspoň poslali esemesku, že prídu neskôr! Akademická štvrt' hodinka ubehla a ich nikde.* Meškanie neznášam a netolerujem, ale dnes som sa na nich akosi nevedela hnevať.

„Viktória, prepáč, že meškám!“ vytrhol ma zo snívania Lukášov hlas. Zosunul sa na prázdnu stoličku a spustil: „Vo fitku ma zdržala jedna rozkysnutá ropucha, ktorá za mnou dorazila s fotkou Madonny.“

„No a?“

„Že aj ona chce mať takú postavu!“

„No a?“

„Veď jasné, že môže mať postavu ako Madonna, ale to by musela do fitka chodiť každý deň najbližších desať rokov a to sa, samozrejme, milostivej nepáčilo. Myslela si, že jej odporučím nejaké zázračné tabletky a ona ako šibnutím čarovného prútika schudne tridsať kíľ.“

Počúvala som Lukáša a akosi automaticky som si zapla kabát. *Nejaké kilečko by sa patrilo zhodiť aj mne.*

V Lukášovej posilňovni platila priama úmera: čím bolo leto bližšie, tým viac prichádzalo naivných ľudí spoliehajúcich sa na zázrak. Popasovať sa s tukovými spomienkami na zimu však nebolo jednoduché.

„Ahoj, krásavice.“ Ešte skôr, ako som stihla Simone odpovedať na pozdrav, ozval sa Lukáš: „Simona, tristokrát som ti povedal, že preto, lebo som gay, ma ešte nemusíš oslovovať v ženskom rode!“

Moja najlepšia priateľka pridala k pozdravu bozk na líce a Lukášovi šepala do ucha: „Vieš, že ťa milujem!“

„Meškáš,“ povedala som a chcela som pridať otázku *Prečo?* Keď som sa však na Simonu pozrela lepšie, uvedomila som si, že takúto ju poznám. Mierne rozstrapatené vlasy, tvár bez mejkapu, na perách čerstvý nános rúžu, narýchlo uviazaná šatka okolo krku a v očiach milióny iskričiek. A jej s celým svetom koketujúce správanie!

„Ty si to urobila zas!“ vypadlo zo mňa.

„Ako zas? Realitnou maklérkou som už desať rokov a stále sa to dá spočítať na prstoch jednej ruky!“

„Na jednej?“ nestačila som sa čudovať. „Veď tá ruka by musela mať už minimálne pätnásť prstov!“

„Niečo mi ušlo?“ nechápal Lukáš.

„Simona sa zas vyspala so svojím klientom,“ skonštatovala som bez vzrušenia a do pressa si vyliala jedno mlieko.

„Zas to zas!“

V šálke skončilo aj druhé.

„Mladá pani, môžem vám niečo priniesť?“ s otázkou smerujúcou na Simonu vstúpil do nášho rozhovoru čašník.

„Mladá pani? Bývaš odo mňa asi desať a od mojich prs päť metrov. Zízaš mi na ne asi od siedmich rokov a oslovíš

ma mladá pani?“ Evidentne v čašníkovi spoznala svojho mladého suseda.

Simone som nikdy jej správanie nevyčítala. Veď akoby som aj mohla!? Bola slobodná, bezdetná, a tak si mohla robiť, čo chcela. Skôr mi bolo ľúto manželiek, ktorým z času na čas zvidla chlapov. Radšej som to neriešila a bola zvedavá, ako to prebiehalo tentoraz.

„Spomínate si na ten štvorizbový byt pod Slavínom? Nemôžeme ho predať už skoro rok! Lenže dnes sa ozvali dvaja záujemcovia. Načasovala som si ich s polhodinovým rozstupom a ten druhý to trošku pretiahol.“

„Chcela si povedať, že *tá* pretiahol!“ snažil sa Simonu poopraviť Lukáš.

Vyčítavo sa naňho pozrela a pokračovala: „Byt sa predáva aj so zariadením po predchádzajúcich majiteľoch. Klient chcel preto vedieť a vidieť všetko.“

„Ty si sa s ním vyspala a hovoríš mu klient? Myslel som si, že robíš v realitke...“ snažil sa vtipne poznamenať Luky.

„Môžeš byť, prosím ťa, ticho?“ Simona sa akože urazila a otočila sa ku mne. „No a ten klient sa vypytoval na poplatky, elektriku, zariadenie, a keď sme boli v spálni, začal si dôkladne obzerat' posteľ. Vraj pri svojej povahe a nasaďení potrebuje veľmi pevnú posteľ, ktorá toho veľa vydrží! Tak sme ju teda otestovali!“

Keby mali nezávislosť a nespútanosť tretiu sestru, volala by sa Simona. Bola rovnaká ako jej červené kučeravé vlasy. Rozlietaná a neskrotiteľná. Aj keď sa občas objavil niekto, kto si trúfal skrotiť ich. Aj vlasy, aj Simonu. Vždy však bez úspechu. Niekoľko dní sa síce zdalo, že rozlietanosť sa podarilo poraziť, nakoniec si však Simona aj jej vlasy opäť začali žiť po svojom. Chémia (kaderníčka aj

mužská) bola na prírodu slabá. Simona jednoducho existovala podľa vlastných pravidiel. Mužov vnímala ako vec na dosiahnutie orgazmu, a preto ju žiadny neuspokojoval dlhšie ako životnosť batérií vo vibrátore. Starý model je predsa potrebné vymeniť za nový.

To tvrdila Simona, nie ja.

Mne stačilo kúpiť nové batérie.

Muži sa jej báli, ale zároveň ju milovali. Jej neposlušné vlasy, čokoládové oči, znamienko nad perou a jamky v lícach, keď sa usmievala. Simona sa smiala často. Nahlas a koketne, nikdy nie bez dôvodu. Určite ich priťahovalo aj jej divoké srdce, plný dekolt a dlhé nohy, na ktorých by som nedokázala chodiť.

Simona nie je z tých, ktoré potrebujú donekonečna rozoberať jeden problém alebo situáciu, a preto som sa na podrobnosti podpísania novej kúpnopredajnej zmluvy na byt pod Slavínom už radšej nevypytovala. Len som si pomyslela, že v skutočnosti zviedla klienta ona. To je však vlastne jedno. Nikdy sa už neuvidia. Mám ju rada takú, aká je.

A aj Lukáša.

Náš trojlístok dala dokopy Simona. Lukyho si vyhladla pri jednom zo svojich pokusov priblížiť sa k dokonalosti. Ako veľká bojovníčka s časom má totiž potrebu vyskúšať všetky fitness a kozmetické novinky, ktoré sa objavajú.

Pred pár rokmi sa prihlásila na kurz spinningu, ktorý viedol Lukáš. Je to také nezmyselné bicyklovanie na stacionárnom bicykli za zvukov agresívnej hudby, pričom tréner vás núti, aby ste sa tvárili, že šliapete do kopca, potom zas dole kopcom, aj do zákrut.

Rozhodne nič pre mňa ani pre Simonu!

Prvá lekcia sa pre ňu neskončila hromadným odchodom do spŕch, ale flirtovaním so sexi trénerom, ktoré ukončila pozvaním na večeru. Lukáš taktne odmietol. To však robiť nemal, pretože Simona nie je z tých, ktoré by sa vzdávali po prvom odmietnutí.

Práve naopak.

Objekt jej záujmu sa pre ňu stal ešte zaujímavejším! Prišla aj na druhú, aj na tretiu, dokonca aj na štvrtú lekciiu. A to len preto, aby dostala to, čo si vybrala. Tentoraz to však bol veľmi tvrdý oriešok. Lukáš odolával ako mandľová škrupina, z ktorej sa snaží slabá žena vydolovať chutné jadierko. Keď sa Simonina naliehavosť a neustále kontaktovanie (dokonca aj cez telefón) preniesli nad hranicu únosnosti, vyšiel Lukáš s pravdou von. Priznal sa jej, že oveľa radšej by išiel na rande s chalanom, ktorý bicykuje vedľa nej.

Šok!

Prvý chlap, ktorého Sima nedostala.

A nikdy ani nedostane. Odvtedy tvrdí, že keď narazí na krásneho, milého a úspešného muža, s ktorým by si chcela založiť rodinu, je buď gay alebo kňaz.

Aj keď kňazské rúcho by pre ňu asi nepredstavovalo prekážku...

Keď už obaja vedeli, na čom sú, Lukáš navrhol drink vo večernom meste. Simona si ako morálnu posilu zobrala mňa. Odvtedy sa my traja stretávame pravidelne.

Lukáša jeho orientácia nepasovala do pozície najlepšej kamarátky, s ktorou by som podnikala nájazdy na najnovšie módné kolekcie a s ktorou by som híkala nad najaktuálnejšími trendmi v líčení.

Takého by som ho ani nechcela.

Dá sa s ním rozprávať o všetkom a vie oveľa viac ako len to, aký je rozdiel medzi kuskusom a rukolou. Rozhľad niektorých trénerov sa totiž začína a končí niekde tu. Simona sa smeje, že uňho je navyše istota, že jej nebude počas vážneho rozhovoru siahať na prsia. Keď s ním preberáme mužov, ponúka nám celkom iný pohľad na ich svet – predsa len je stále chlap. Vie počúvať, poradiť a dokáže nás rozosmiať.

Medzi ním a heterosexuálnymi chlapmi je len jeden rozdiel. Je gay, čo v Simoninej reči znamená, že sa nás nesnaží dostať do postele. V jeho správaní nehrá orientácia žiadnu úlohu. Je to jednoducho skvelý chalan. Nijaká vytočená bukviica, ale masívny buk.

Raz zo Simony po treťom pohári vína vyšlo, že si s ním rozumieme dobre preto, lebo nepredstavuje pre nás žiadnu konkurenciu. Ďalšia žena v našom trojlístku by bola pre ňu asi riziková...

Luky, ako ho väčšinou voláme, je presne ten typ, ktorý ešte aj na fotke na občianskom vyzerá skvele. Na jeho tele je vidieť každú hodinu strávenú vo fitnesscentre, na tenisovom kurte či na bežeckej dráhe. Nie je to však svalovec s tupým výrazom na tvári, ktorý vyzerá, akoby práve v tejto chvíli prehltol nafukovačku. Jeho gaštanové, ešte stále chlapčenské oči sa dopĺňajú so strapatými hnedými vlasmi. Pery má zmyselné a nos ako hollywoodsky herec. Simona tvrdí, že jeho tvár by mohli používať ako reklamu na plastickú chirurgiu. Skutočne je majstrovským dielom.

„Aký si mala let?“ opýtala sa ma Simona, odpíjajúc si z džúsu z čerstvých pomarančov.

„Cestou tam sa nám na palube opil syn jedného politika,

ale inak klasika. Po toľkých rokoch to už absolútne neprežívam.“

„Vždy, keď letíš, mám v sebe mierny nepokoj,“ povedal Lukáš a chytil ma za ruku.

Už to nie je tak často ako kedysi,“ opätovala som jeho dotyk. „Niežeby ma to už nebavilo, ale ako letuška pracujem už viac ako desať rokov.“

„A kde si vlastne letela?“ prerušila ma Simona. „Do Londýna?“

„Nie, v Londýne som bola minulý týždeň. Absolvovala som trasu z Bratislavy do Ríma a späť.“

Niekedy, keď štartujeme, nedvíha sa len ťažký podvozok nášho lietadla, ale krídla začína dostávať aj moja fantázia. Predstavujem si, aké by to bolo letieť medzinárodným letom ako obyčajný cestujúci, ktorý vystúpi z lietadla, počká si na batožinu a opustí letisko. Vidím sa, ako sa zastavujem pred letiskovou halou, ľahko teatrálné sa nadýchnem vône cudziny, a tým začnem nový život ako nový človek v novej krajine.

Najradšej takto fantazírujem o Ríme.

Snívam o tom, že budem hľadať svoje šťastie pod horúcim talianskym slnkom. Ved' letušku môžem robiť aj tam. Vlastne v Ríme by som bola ochotná robiť čokoľvek. Aj predávať zmrzlinu. Prenajala by som si útulný bytík s terasou alebo by som si našla niekoho s krásnym bytom a terasou. Kohosi, kto by ma miloval po taliansky, ale verne. A do konca života. A ja jeho. Predstavujem si, ako sa naučím pripravovať stovky druhov cestovín na milión spôsobov a ako ich na terase zapíjame ľahučkým talianskym vínom. Samozrejme, rosé. A o tom, že budem večne mladá ako Sophia Loren. Ved' aj ona vraj vďačí za svoju krásu

cestovinám, ktoré majú na ňu rovnaký efekt ako botox. Tiež budem každé Vianoce piecť taliansky dezert panettone a milovať ma bude nielen on, ale aj jeho matka. Tiež mám predstavu, že porodím krásne deti s talianskym temperamentom a slovenskou dobrosrdečnosťou. Celá rodina budeme chodiť v značkovom oblečení a na najdrahšej ulici v Ríme Via dei Condotti kúpime našim deťom aj dupačky a kočík. V parku Villa Borgese budeme usporadúvať pikniky, pričom nad hlavami nám budú z palmy na palmu poletovať malé zelené papagáje. Presne také, aké u nás na Slovensku predávajú v obchodoch s potrebami pre zvieratá. A každú nedeľu pôjdem pokorne a so štýlovou šatkou na hlave do Vatikánu, kde nad hrobom svätého Petra poďakujem za všetko Bohu. Amen.

„Vážení cestujúci, kapitán lietadla rozsvietil panel s nápisom ‚Pripútajte sa, prosím‘. Vráťte stolíky a sedadlá do vzpriamenej polohy, o malú chvíľu pristávame v Ríme.“

Počas letu späť na Slovensko fantazírujem tiež. To už však tak vysoko nelietam. Asi nie som jediná, ktorej sa jednoducho nechce vrátiť domov. Domov, kde treba platiť dane a účty, chodiť po doktoroch a úradoch a kde sa ľudia na seba mračia viac ako napríklad v Ríme. Vo večnom meste život nemôže zovšednieť. Nikomu a nikdy! Niekedy mám len jednoducho pocit, že ľudia vo svete si vedia viac užívať život.

Zo Slovenska by som nevedela odísť najmä kvôli mame. Tobího by nebol problém presvedčiť, ale mamu by som tu musela nechať samu. A to by som neurobila.

Je zbytočné riešiť to.

Moja láska k nej je príliš veľká na to, aby som ju o to vôbec žiadala.

Už len rozmýšľať nad tým je bláznivé.

Prosiť staršiu dámu o to, aby sa vzdala všetkého, čo sa jej podarilo za celý život vybudovať, a všetkých, ktorí stáli pri nej v dobrom aj v zlom, by nebolo fér. A bez nej by som neodišla. Spolu so synom sú pre mňa tým najdrahším, čo mám. Milujem ich bez výhrad. Aj keď vlastne syn by si sem-tam po zadku zaslúžil. A mama tiež.

Dobre, ja rovnako, len tak výchovne. Z lásky.

„Tvoj milovaný Rím,“ bez emócie skonštatoval Lukáš. O Ríme sa toho už naozaj napočúvali dosť.

„Len čo sa otvorili dvere lietadla, okamžite som zacítila, že leto sa tam začalo už dávno. Už potrebujem slnko!“ ozrejmila som im momentálne najzásadnejší rozdiel medzi životom v Ríme a Bratislave.

„A ja zas taliansky temperament,“ otvorila svoju najobľúbenejšiu tému Simona.

„Vieš, že na podobné aktivity nemám absolútne čas. Ani som nevystúpila z lietadla.“

„Takže zasa nič?“

„Simi, zbytočná otázka!“

„Viktória, si hlúpa!“

Neznášam, keď mi hovorí, že som hlúpa. A o to viac, ak mi to vraví v súvislosti s tým, že nerozťahnem nohy pred každým chlapom.

„Letel s nami Martin,“ vytiahla som informáciu, o ktorej som vedela, že ich prekvapí.

„Ktorý Martin?“ opýtali sa jednohlasne.

Simona si na Martina spomenula takmer okamžite. Lukáš na rozdiel od nej ani len netušil, o kom je reč. Martin bol mojou prvou naozajstnou láskou v poslednom ročníku gymnázia. Rozchod prišiel s ukončením školy.

Postavila sa medzi nás diaľka. Martin začal študovať na vysokej škole v Seattli v Spojených štátoch a aj napriek zamilovanosti a naivite mi bolo jasné, že je medzi nami koniec. Internet sa v tých časoch ešte len pomaly rozbiehal, a tak sme sa nerozišli cez skype, ale v liste, v ktorom mi mesiac po našom odlúčení vysvetlil, že pre oboch bude lepšie, ak na seba zabudneme.

Keď sa po desiatich mesiacoch vrátil na prázdniny na Slovensko, nestretli sme sa.

Už nikdy sme sa nevideli.

A teraz po takmer sedemnástich rokoch sedel v lietadle z Bratislavy do Ríma a ja som ho obsluhovala.

Môj mozog má zvláštnu schopnosť pamätať si len to dobré. Bolo veľmi príjemné znovu ho vidieť. Spomenula som si na milovanie sa s ním a na jeho vôňu. Bolesť, ktorú mi spôsobil jeho odchod, sa mi vybavila až neskôr.

„Pochválil sa, že teraz žije v Londýne a navrhol osobné stretnutie.“

„A ty si mu na to čo povedala?“

„Čo sa asi na takéto návrhy hovorí. Zdvorilo som odpovedala, že platí.“

„Sex s ex. Aké vzrušujúce!“ skonštatovala Simona a slastne dopila pomarančový džús. Okamžite, ako si vyzývavo oblizla pery, dodala: „V časopise som čítala o dvadsiatich veciach, ktoré musí každá žena urobiť vo svojom živote ešte raz. Viete, čo bolo na siedmom mieste? Vyspať sa so svojim bývalým! Alebo aj s viacerými.“

„Simi, to by bola v tvojom prípade poriadna fuška!“ neodpustil si Luky.

„Viktória, mám nápad! Martin je znamenie!“

„Možno sa s ním už vôbec nestretnem.“

„Prestaň, veď hovorím, že mám nápad! Čo keby si sa skontaktovala s niektorými svojimi bývalými a navrhla im stretnutie?“ vypustila zo seba moja najlepšia kamarátka a tvárila sa pritom tak dôležito, akoby bola čerstvou držiteľkou ocenenia Nápad roka.

„Prosím?“ ani som sa nesnažila zamaskovať prevcape-
nie. „Prečo to neurobíš ty, drahá?“

„Keby si chcela urobiť zoznam všetkých svojich milencov naša Simonka, musela by požiadať o pomoc Centrálnu evidenciu obyvateľstva. Ak vôbec niečo také existuje,“ začal do živého Luky.

„Ja by som do toho náhodou išla. Lenže v mojom prípade by som si naozaj musela prenajať nejakú kongresovú sálu. A navyše o niektorých ani neviem, ako sa volajú.“

„To ich bolo skutočne tak veľa?“ vyzvedal Lukáš.

„Môj milý, čo je veľa? Pre niekoho sú veľa aj dvaja!“

Pozrela som sa na nedopitú kávu a tvárila sa, že v duchu rátam všetkých mužov, ktorí prešli mojim životom.

„Sex s bývalým je výborná a jednoduchá vec s množstvom výhod!“ Simona sa tvárila, akoby stála pred aulou plnou študentov, ktorým prišla predstaviť plány o osídľovaní mesiaca.

Ústa a oči dokorán. Aj ja, aj Lukáš.

„Odpadá zašpinená posteľná bielizeň od mejkapu, pretože ak do postele vlezieš s ex, nemusíš sa líčiť. Veď ten ťa už nenamaľovanú videl.“ Súbežne s vymenovávaním výhod ich rátala aj na prstoch, čím celej prednáške dodávala ešte väčšiu dôležitosť. „Po druhé, vie, čo máš rada v posteli ty a ty vieš, čo robilo dobre jemu. A ak by predsa len za ten čas, čo ste spolu spali naposledy, pochytil nejaké nové grify, z ktorých nie si nadšená, nezatneš zuby, ale jedno-

ducho mu povieš, aby prestal. Na druhej strane, ak chceš vyskúšať niečo nové, nehanbíš sa mu to povedať. To je už po tretie. No a po štvrté, ak od rozchodu uplynul nejaký ten rok, dva či tri, sex s ex má rovnaké čaro ako milovanie sa s novou osobou.“

„To je fakt,“ skočil prednášajúcej Simone do reči Lukáš. „Raz som sa po piatich rokoch od rozchodu vyspal s jedným mojím ex. Jeho vôňa vo mne vyvolala zopár príjemných spomienok, len realita bola trochu iná.“

„Prečo?“

„Lebo by som si radšej zajazdil na modeli z roku dvatisícpäť a nie z roku dvatisícdesať. Za tých niekoľko rokov, čo sme sa nevideli, sa zmenil. K horšiemu, bohužiaľ.“

„Bohužiaľ. Oni nemladnú, my áno. Aby som to však dokončila... po piate, sex s ex je len sex. Bez záväzkov, bez komplikácií,“ uzavrela Simona svoju prednášku s doširoka roztvorenou dlaňou.

„Kto ti dá záruku, že sex s ex bude bez komplikácií a následkov!?! Nikto!“ začala som uvažovať nahlas.

„Viki, zasa to priveľmi riešiš. Užívaj si a daj sa unášať. Zatiaľ aspoň predstavami,“ prešla Simona po prednáške na obhajobu svojej teórie.

„A čo keď sa do seba opäť zamilujeme?“

„To by predsa nebola katastrofa,“ pridal sa na Simoninu stranu Lukáš.

„Veď choďte do toho vy! A ja budem s nadšením počúvať opisy všetkých stretnutí s vašimi bývalými.“

Simona dnes bola na môj vkus veľmi hlučná. „Podľa mňa je to výborný nápad. Koľko si mala frajerov? Desať? Ak sa k nim prirátajú aj milenci, viac ako dvadsať ich nebude.“

Mala pravdu. Zoznam si síce nevediem, ale viac ich určite nebolo. Skôr menej.

„Možno by to bolo zaujímavé, pretože moja schopnosť vybrať si vždy toho najväčšieho idiota je neodškriepiteľná,“ povedala som, ale len preto, lebo tí dvaja niečo podobné očakávali.

2. Kapitola

Kráčala som po Michalskej ulici. Dnes mi neprekážalo, že som sa v lodičkách musela vyhýbať veľkým medzerám medzi dlažbovými kockami. Aj keď sa už oranžové slnko začínalo skrývať za strechy vyšších domov, chcela som sa prejsť. Pätnásťminútová prechádzka uličkami Starého Mesta je určite príjemnejšia ako jazda v trolejbuse alebo v zafajčenom taxíku. Potrebovala som si utriediť myšlienky a porozmýšľať nad tým, ako vysvetlím šéfovi incident s politickým synáčikom. Verila som, že problémy z toho byť nemôžu. Urobila som predsa len to, čo máme v bezpečnostných pokynoch. Jeho vyhrážky a oháňanie sa vplyvným oteckom mi však stále zneli v ušiach. Moje myšlienky sa však pomaličky začali poddávať Simoninmu nápadu.

Prvý bol Marcel, táborová láska. Marcel, preboha, ale aký Marcel? Ved' si už ani nespomeniem na jeho priezvisko. Bolo to tak dávno, ved' sme mali maximálne trinásť. Vždy, keď nás nikto nevidel, chodili sme v tábore ruka v ruke. Po troch týždňoch prišiel pokus o bozkávanie a odchod domov. Tuším bol z Bardejova. Viki, dokelu, na čo myslíš? Nemala by si sa skôr sústrediť na stretnutie so šéfom na budúci týždeň?

Simona má jednu úžasnú schopnosť. Nasadí mi do hlavy chrobáka, ktorý sa skôr či neskôr prebudí k životu. Niektoré jej nápady ma najskôr mierne poburujú, potom sa

pristihnem, ako nad nimi premýšľam a neskôr ich aj zrealizujem. Bohužiaľ.

Lásky na základnej sa nerátajú, či aj tie? Ved' to sme sa len tak intuitívne párovali a chodili spolu cestou do školy a domov. Na strednej to už bolo vážnejšie. Ja v prváku, Peter tretiak. Bol temperamentný, o tri roky starší, tmavšej pokožky. Naučil ma všetko. To, že vo výučbe mal aj iné spolužiačky, sa prevalilo na školskej diskotéke. Potom som chvíľu chodila s Borisom, ale to sa vlastne ani neráta. Ved' sme sa len držali za ruky. Druhý ozajstný frajer bol Peter. Spolužiak, ktorého sme tajne milovali všetky. Koľko sme spolu vydržali? Dva mesiace? Maximálne tri. A posledný rok som bola s Martinom. Na naše rozlúčkové milovanie sa nikdy nezabudnem. Preboha, toto naozaj nemôže dopadnúť dobre. Ako ten posledný Simonin výmysel!

Musela som sa nahlas zasmiať. Sama sebe som pripadala smiešna. Kráčala som po Námestí SNP a rekapitulovala svoje dávne lásky. Keď som si spomenula na Simonin nápad, ktorý sme zrealizovali koncom minulého roka, rozosmiala som sa ešte viac.

Jedného dňa som sa postťažovala, že mojej hornej pere chýbajú k absolútnemu ideálu krásy asi dva milimetre a ona namiesto toho, aby mi to vyhovorila, povedala: „Fakt!“

Na druhý deň mi oznámila, že nás obe objednala k najlepšej dermatologičke v meste. Keď nás po zákroku zbadal Lukáš, plakal od smiechu a kričal, že keby mohol, tak sa aj váľa po zemi. Kolegyne z práce ma tri mesiace volali letuškačka a na Vianoce a Silvestra som sa dokonca odmietala fotografovať! Chvalabohu, po dvoch mesiacoch sa mi pery vrátili do pôvodného stavu. Môj vzťah k plastickej chirurgii mám vďaka tejto skúsenosti vyriešený. Definitívne.